

ydere, som kunne betale til Statskassen. Der tabes Intet ved at gaae den Vej, jeg foreslaaer, nemlig, at lade Udgifterne udrede af Statskassen, istedetfor at tage iflæng af dem, der tilfældigt blive Soldater. Det ærebe Medlem meente ogsaa, at det, at man forkortede Tjenestetiden og gjorde Børnepligten lige for Alle, var en Grund til, at Soldaten kunde leve for Mindre end ellers; paa Grund deraf skulde han kunne leve for 20 β . om Dagen; men det ærebe Medlem oversaae, at man tillige gjør Tjenesten bestomere anstrengende. Dette er indbrømmet fra alle Sider, og det vil være en Grund foruden den, der ligger i, at Levnetsmidlerne ere stegne siden den sidste Lønningsforhøielse fandt Sted, til at forhøie Lønningen. Naar en Mand har en tarvelig Lønning og strengt Arbejde, kan det ikke nytte ham i mindste Maade, at andre mere velstillede Folk gjøre den samme Tjeneste, naar han ikke har nogen som helst Ret til at fordrø Bidrag fra deres Side. Vel kan det være saa, at Selfabelighed og Godhed kunne give et velvilligt Tractement til en trængende Mand engang imellem; men det forekommer mig, at det er usømmeligt fra Statens Side at henvise den aldeles ufornuende Børnepligtige dertil. Det Mindste, en Mand kan fordrø, er dog, at han bliver sat istand til at leve i den Tid, Staten tvinger ham til at gjøre sin Tjeneste. Hvorledes det skal kunne lette Soldatens Udgifter til hans Underhold, at Lehnsgreven og hans Karl kunne komme til at ligge paa Kammer sammen, kan jeg ikke forstaae, hvortil kommer, at dette vil træffe overmaade sjældent, navnlig, efterat vi have faaet disse Slinkhedsprøver istand.

Müller: Da de væsentligste af de Punkter, hvorom jeg vilde høre mig, allerede ere blevne berørte af ærebe Talere, og da jeg antager, at de ærebe Medlemmer allerede have fattet deres Beslutning i denne Sag, og at enkelte Dninger hverken ville gjøre fra eller til, skal jeg frasfalde Ordet.

Winther: Det er kun i Anledning af en meget dablende Udtalelse af den høitærebe Minister imod dem, der have stillet Endringsforslaget under Nr. 3, hvortil ogsaa jeg hører,

at jeg har begjært Ordet. Den høitærebe Minister og det ærebe Medlem for Frederiksborg Amts 5te Valgkreds (B. Christensen) have omtalt Sagen med stor Udsørlighed, og jeg skal derfor ikke indlade mig derpaa; jeg skal kun tilføie, at den Grund, der i Særbeleshed har bevæget mig til at slutte mig til dette Forslag, er den, at det angaaer en Klasse af Befalingsmænd i Hæren, som herefter vil blive stillet i en ganske anderledes ugunstig Stilling, end deres Egemænd hidtil have staaet i Hæren. Det bliver nemlig i den Henseende saaledes, at de faste Underofficerer, nemlig de, der ere komne til Sergentklassen, ikke kunne, uden at skulle underkaste sig en Officeersexamen, blive Officerer. Derimod er det bekjendt, at der siden 1848 har hersket den Bestemmelse, at en vis Deel af Underofficererne skulle kunne, paa Grund af deres praktiske Dygtighed og roesværdige Forhold, endogsaa i Fredstid avancere til Officerer. Nu er dette afftaaret; det er kun i Krigstid, at en Sergent uden Videre kan avancere til Officeer, og dette finder jeg er et saa stort Tilbagestridt, at der er noget meget billigt i, at give denne Klasse i det Hele taget en saa gunstig Stilling, som man kan, i pecuniær Henseende. Iøvrigt er den hele Forbedring 30 Rd., og det forekommer mig dog ikke, at denne Forhøielse er af den Betydning, at man skulde lægges for Had, fordi man har tiltraadt et Forslag af den Art, at man skulde stemples som Den, der derved satte sig i en heldig Stilling og satte Ministeriet i en uheldig Stilling. Den høitærebe Minister har meent, at det vilde være passende, at Sagen blev afgjort idag. Ja, det er saa naturligt, at den høitærebe Minister finder det passende, thi han har netop faaet sin Billie sat igjennem i Landssthinget. Men det forekommer mig, at ved en Sag som denne, og netop efter de Forslag, der foreligge, vilde det være heldigt, om der kunde komme en taalelig Tilfredshed hos alle Parter. Der vilde efter min Mening være en ganske god Udsigt til, at en Overenskomst kunde stee imellem begge Thing og den høitærebe Minister, naar vi kun lade Sagen gaae dette Stridt videre, der ikke kan tage synderlig lang Tid, og navnlig maae vi erindre, at vi idag have sparet noget af den Tid, der ellers ordinært